КНИГА НА ПРОРОКА ЗАХАРИЯ.

ГЛАВА 1.

Въ осмийтъ мѣсецъ, [а]въ втората година
на Дария, станѫ слово Господне [б]къмъ За-
хария синътъ на Варахия, сина на Иддо,
пророкътъ, и рече: —
(2) Господь се разгнѣви много на бащитѣ
ви.
(3) За то кажи имъ:
Така говори Господь Саваотъ:
[в]Обърнѣте се къмъ мене, говори Господь
Саваотъ;
И ще се обърнѫ къмъ васъ, говори Го-
сподь Саваотъ.
(4) Не ставайте както *бѣхѫ* бащитѣ ви,
[г]Къмъ които прѣдишнитѣ пророци изви-
кахѫ та рекохѫ:
Така говори Господь Саваотъ:
[д]Върнѣте се сега отъ лукавитѣ си пѫти-
ща
И отъ лукавитѣ си дѣяния;
И не послушахѫ,
И не дадохѫ внимание менѣ, говори Го-
сподь.
(5) Бащитѣ ви дѣ сѫ?
И пророцитѣ живѣятъ ли въ вѣкъ?
(6) Но [е]думитѣ ми и повелѣнията ми
Които заповѣдахъ на рабитѣ си пророци-
тѣ
Не стигнѫхѫ ли до бащитѣ ви?
И тѣ се обърнѫхѫ та рекохѫ:
[ж]Както Господь на Силитѣ намисли да
направи намъ,
Споредъ пѫтищата ни и споредъ дѣяния-
та ни,
Така направи намъ.
(7) Въ двадесети и четвъртийтъ день на е-
динадесетийтъ мѣсецъ, който е мѣсецъ Са-
ватъ, въ втората година на Дария, станѫ
слово Господне къмъ Захария сина на Вара-
хия, сина на Иддо, пророкътъ, и рече:
(8) Видѣхъ нощя, и ето [з]человѣкъ ѣдящъ
на червенъ конь, и той стоеше между мир-
сини които *бѣхѫ* въ долина; и задъ него
[и]конне червени, пьстри, и бѣли. (9) И рѣ-
кохъ: Господарю мой, що сѫ тѣзи? И рече
ми ангелътъ който говорѣше съ мене: Азъ
ще ти покажѫ що сѫ тѣзи. (10) И человѣ-
кътъ който стоеше между мирсинитѣ отгово-
ри и рече: [і]Тѣ сѫ онѣзи които Господь
проводи да обходятъ земята. (11) И [к]отго-
ворихѫ на ангелътъ Господень стоящийтъ
между мирсинитѣ и рекохѫ: Ний обходихми
земята, и, ето, всичката земя сѣди и е
тиха.
(12) И ангелътъ Господень отговори та
рече: [л]Господи на Силитѣ, до кога нѣма да
помилвашъ Иерусалимъ и Юдинитѣ градове,
противъ които се разгнѣви ти [м]въ тѣзи седм-
десеть години? (13) И Господь отговори на
ангелътъ който говорѣше съ мене [н]думи
добри, думи утѣшителни. (14) И рече ми
ангелътъ който говорѣше съ мене: Викни
и кажи: Така говори Господь Саваотъ:
[о]Ревнивъ съмъ за Иерусалимъ и за Сионъ съ
голѣмо ревнование; (15) и съмъ твърдѣ гнѣ-
венъ противъ безгрижнитѣ народи, защото,
[п]като се разгнѣвихъ азъ малко, тѣ помогнѫхѫ
на злото. (16) За то така говори Господь: [р]Азъ се обърнѫхъ къмъ Иерусалимъ

а Езд. 4; 24. Агг. 1; 1.
б Езд. 5; 1. Мат. 23; 35.
в Иер. 25; 5. 35; 15. Мих. 7; 19. Мал. 3; 7. Лука 15; 20. Як. 4; 8.
г 2 Лѣт. 36; 15, 16.
д Иса. 31; 6. Иер. 3; 12. 18; 11. Иез. 18; 30. Осия 14; 1.
е Иса. 55; 1.
ж Исачъ 1; 18. 2; 17.
з Нис. Нав. 5; 13.
Отк. 6; 4.
и Гл. 6; 2—7.
і Евр. 1; 14.
к Псал. 103; 20, 21.
л Псал. 102; 13.
Отк. 6; 10.
м Иер. 25; 11, 12.
Дан. 9; 2. Гл. 7; 5.
н Иер. 29; 10.
о Иоиль 2; 18. Гл. 8; 2.
п Иса. 47; 6.
р Иса. 12; 1. 54; 8. Гл. 2; 10. 8; 3.